Soitan kaihon kanteletta

Kirjoittanut Hilkka Nikkonen

Miksi yksin istuskelen,
mietin maailman menoa?
Miksi valjuna vaellan
huokaellen hengittelen?

Miksi mietin murheisena
kierittelen kyyneleitä?
Miksi viikon virkkamatta
sanoja sanelematta?

Tule ei tuttava tupahan,
astu porstuan perälle,
leipä lämmin kainalossa,
pulla pyöreä povessa,
kertomahan kuulumiset,
sanomahan saakkunoita.

Tunnen ouoksi oloni
näillä ouoilla ovilla,
veräjillä vierahilla
vierahan veren seassa.
Kaipaan entistä eloa,
muistojeni tanhuvia.

Enää jos en milloinkana
näe Karjalan keseä,
käen kuule kukkumista
kotoisilla kunnahilla.
Enää kun en milloinkana
pääse tuttuhun tupahan,
kolmen siskoni keralle,
kahden veljen kainalohon,
pirtin pienen permannolle,
pihalle mökin pahaisen.

Mie oon pahnan pohjimmainen,
yksin maailman turuilla
väen vierahan parissa.
Vanhin sisko ainokainen,
miule maamoksi nimetty,
synnyinseudulla asuvi,
muut on mennehet manalle.

Muistoissani murheisena,
surun syömmestä siristän,
soitan kaihon kanteletta.